

Λαμία, 25 Νοεμβρίου 2018

ΔΕΛΤΙΟ ΤΥΠΟΥ

Μπακογιάννης για την επέτειο ανατίναξης της γέφυρας στον Γοργοπόταμο:

«Το ΜΑΖΙ είναι το ζητούμενο»

Στις εκδηλώσεις για την επέτειο της ανατίναξης της γέφυρας του **Γοργοποτάμου**, 76 χρόνια μετά, παραβρέθηκε σήμερα ο Περιφερειάρχης Στερεάς Ελλάδας **Κώστας Μπακογιάννης**. Ο κ. Μπακογιάννης, στην ομιλία του, αναφέρθηκε στο νόημα της επετείου που δεν είναι άλλο από την **«Ενότητα»**, αλλά και στην ανάγκη συνεχούς αναζήτησης του **"Μαζί"**.

«Η Ελλάδα σε κρίση, αποτέλεσε το πιο πρόσφορο έδαφος για τη σπορά της διχόνοιας. Για να ανθίσουν και πάλι τα ψευδοδιλήμματα και το τεχνητό μίσος που δηλητηριάζει τον λαό, στο βωμό της εξουσίας. Η τοξικότητα του δημόσιου διαλόγου και η άκριτη εκμετάλλευση των πληγών του παρελθόντος, παγίδευσε το πολιτικό μας σύστημα. Οδήγησε σε κοντόφθαλμες πολιτικές που έβλαψαν ανεπανόρθωτα τη χώρα. Στον καιροσκοπισμό και τη δημαγωγία. Αγώνες και ιδανικά υπέστησαν βίαιη καπήλευση, στο όνομα ενός δήθεν ηθικού πλεονεκτήματος» τόνισε, μεταξύ άλλων ο κ. Μπακογιάννης.

Ακολουθεί ολόκληρη η ομιλία του Περιφερειάρχη Στερεάς Ελλάδας:

«Εδώ, κάτω από τη βαριά σκιά της ιστορίας της Γέφυρας του Γοργοποτάμου, είμαστε σήμερα για να τιμήσουμε μία από τις κορυφαίες στιγμές της ελληνικής Αντίστασης.

Και είναι το ελάχιστο που μπορούμε να κάνουμε εμείς, 76 χρόνια μετά, αλλά και στο διηνεκές.

Για τη μνήμη. Τη συλλογική μνήμη που καθορίζει το σήμερα και το αύριο ενός τόπου.

Για την ελπίδα. Τη ζωοποιό ελπίδα που μας εμπνέει και μας επιτρέπει να κοιτάμε το μέλλον, με αποφασιστικότητα και αυτοπεποίθηση.

Και αν η ιστορία υποκλίνεται μπροστά σε αυτή την πράξη που σταμάτησε το χρόνο, είναι γιατί η υπερβατικότητα της, τον έκανε ταυτόχρονα να τρέξει ακόμη πιο γρήγορα.

Και αν η συλλογική μας συνείδηση αποφάνθηκε ότι η ανατίναξη της γέφυρας αποτέλεσε το αγαθότερο γεγονός της αντίστασης, είναι γιατί μαζί με αυτή, ανατινάχθηκε – έστω και στιγμιαία- η πόλωση και ο διχασμός.

Και είναι το ΜΑΖΙ η λέξη που ψάχνουμε πάντα. Το ΜΑΖΙ είναι το ζητούμενο. Τότε και τώρα. Και ακόμη και αν τις περισσότερες φορές ο εγωισμός μας δεν το ξεστομίζει, η αγάπη για την πατρίδα, μας το επιβάλλει σιωπηλά και ανεπιτήδευτα.

Ο Βελουχιώτης και ο Ζέρβας μαζί, βρέθηκαν στο ίδιο σημείο, υπηρετώντας τον ίδιο σκοπό. Δεν ήταν εύκολο. Ποτέ άλλωστε δεν είναι εύκολο να ξεπεράσεις τον εαυτό σου. Όμως, έβαλαν στην άκρη αυτά που τους χωρίζουν και προέταξαν αυτό που τους ενώνει.

Κόντρα στον καιρό, κόντρα στις συγκυρίες, με την πολύτιμη βοήθεια των συμμάχων, οι αντάρτες των βουνών της Ρούμελης, τα έβαλαν με τον παντοδύναμο Άξονα.

Και πέτυχαν. Γιατί επικράτησε η ομόνοια και η συνεργασία. Κι αυτός εδώ ο τόπος που βρισκόμαστε σήμερα, είναι τρανό παράδειγμα σύνθεσης δυνάμεων.

Κυρίες και κύριοι,

Αυτά τα ψηλά βουνά που μας περιτριγυρίζουν, αλλά κι αυτά που φαίνονται στον ορίζοντα, έχουν ποτιστεί βαθιά με αίμα. Αίμα που χύθηκε τιμημένα, στην αντίσταση για τους εχθρούς. Αίμα όμως που χύθηκε και άδικα, στον εμφύλιο για τους αδελφούς.

Η ενότητα, το ένα και μοναδικό νόημα του σημερινού εορτασμού, συμβολικό, πολιτικό, μα πρωτίστως ηθικό, πιο ηχηρό στις μέρες μας ίσως από ποτέ, είναι προϊόν μιας ενσυνείδητης επιλογής. Αυτής που υπαγορεύει η μεγάλη ευθύνη για τις γενιές που έπονται και ο βαθύς σεβασμός για τις γενιές που πέρασαν. Για να μπορούμε να κοιτάζουμε τον εαυτό μας στον καθρέφτη και τα παιδιά μας στα μάτια.

Σήμερα είναι εδώ και υμνούν την ενότητα τα παιδιά, τα αδέρφια, οι φίλοι, οι χωριανοί και οι απόγονοι αυτών που συνεργάστηκαν και πέτυχαν αυτή τη συμβολική νίκη. Των ίδιων που πολέμησαν με λιγοστά μέσα, αλλά με όλη τους την ψυχή για την απελευθέρωση της πατρίδας. Των ίδιων που στη συνέχεια, επιδόθηκαν σε έναν φρικτό πόλεμο. Σε έναν σπαραγμό αδελφοκτόνο.

Αυτοί έφυγαν. Η γενιά τους μας εγκαταλείπει σιγά σιγά και αφήνει την ιστορία να έχει τον λόγο για το χθες. Και την κοινωνία να έχει τον λόγο για το σήμερα. Μια κοινωνία που μάτωσε, αλλά, μέσα σε αυτά τα σχεδόν 70 χρόνια από την επίσημη λήξη του εμφυλίου, κατάφερε να ξεπεράσει τις διαχωριστικές γραμμές και να γεφυρώσει τα χάσματα.

Βλέπετε, τα φράγματα των προκαταλήψεων, εδώ και δεκαετίες, αποδείχθηκαν πολύ μικρά, μπροστά στα ανθρώπινα συναισθήματα.

Μαζί και η τέχνη. Ούτε μισή γενιά δεν χρειάστηκε ο Μίκης Θεοδωράκης για να γράψει το «τραγούδι του νεκρού αδελφού» για την τραγωδία της μάνας και των δυο της γιών: «Ένας για την Ανατολή και ο άλλος για τη Δύση». Μαζί και η Εκκλησία που στην καθημερινή της προσευχή, εύχεται την αποτροπή του χειρότερου πολέμου, του Εμφυλίου.

Μέσα από μια πορεία βαριά και δύσκαμπτη, η εθνική συμφιλίωση, στην μεταπολεμική Ελλάδα, έγινε δική μας κατάκτηση. Για να φτάσουμε στο σήμερα που αυτή η κατάκτηση κινδυνεύει να γίνει φτερό στον άνεμο. Στον άνεμο που ζώνει με μένος τις πλαγιές της Οίτης.

Η Ελλάδα σε κρίση, αποτέλεσε το πιο πρόσφορο έδαφος για τη σπορά της διχόνοιας. Για να ανθίσουν και πάλι τα ψευτοδιλήμματα και το τεχνητό μίσος που δηλητηριάζει τον λαό, στο βωμό της εξουσίας.

Η τοξικότητα του δημόσιου διαλόγου και η άκριτη εκμετάλλευση των πληγών του παρελθόντος, παγίδευσε το πολιτικό μας σύστημα. Οδήγησε σε κοντόφθαλμες πολιτικές που έβλαψαν ανεπανόρθωτα τη χώρα. Στον καιροσκοπισμό και τη δημαγωγία.

Αγώνες και ιδανικά υπέστησαν βίαιη καπήλευση στο όνομα ενός δήθεν ηθικού πλεονεκτήματος.

Όμως, μια χαμένη δεκαετία και μια χαμένη γενιά μετά, η κοινωνία απέδειξε, για ακόμη μια φορά, ότι είναι πολύ πιο μπροστά από τις σκοπιμότητες της εξουσίας. Απέδειξε ότι αντιστέκεται, ακόμη και αν η εχθροπάθεια και ο διχασμός παραμένουν πρόσφορα επαγγέλματα.

Και ο Γοργοπόταμος είναι εδώ για να μας υπενθυμίσει ότι δεν είμαστε ικανοί μόνο για τα χειρότερα, αλλά πρωτίστως για τα καλύτερα. Η μακρά ιστορία και η παράδοση της Ελλάδας, την έχουν εφοδιάσει με μηχανισμούς αυτοπροστασίας. Αρκεί, όλοι εμείς να τους ενεργοποιήσουμε.

Μακριά από το «εμείς ή εσείς», ή χειρότερα από το «εμείς ή κανείς», έχουμε σήμερα την ευκαιρία να ανεβάσουμε τη δημοκρατία μας ψηλότερα.

Αρκεί η ενότητα να εμποτίσει κάθε πτυχή της ψυχής, του μυαλού και της ζωής μας. Να μην παραμείνει ένα σύνθημα κενό. Μια κίβδηλη έννοια.

Χρειάζεται αγώνας και προσπάθεια για να δώσουμε νόημα και πάλι σε μια λέξη τόσο απλή, αλλά καθόλου δεδομένη.

Και να αποδεχθούμε ότι αυτή είναι πέρα και πάνω από τις θεμιτές και αναγκαίες διαφορές μας. Γιατί μόνο αν την κατακτήσουμε, θα μπορούμε να διασφαλίσουμε την ελευθερία του ανθρώπου, να προστατέψουμε τον ανοιχτό διάλογο και τον πολιτικό πολιτισμό που αποτελούν και τη ραχοκοκαλιά της δημοκρατίας μας.

Γιατί η ενότητα δεν ισοπεδώνει. Χτίζει. Χτίζει πάνω στα διαφορετικά θέλω, τα διαφορετικά όνειρα, τις διαφορετικές προσδοκίες και τα διαφορετικά πιστεύω του καθενός και της καθεμιάς.

Και όλα αυτά μαζί, συνθέτουν τη δική μας όμορφη και παράξενη πατρίδα.

Σας ευχαριστώ πολύ».